

РЕШЕНИЕ

№ 253

гр. Пловдив, 22.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VI СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Величка П. Белева

Членове: Надежда Н. Дзивкова Рашкова
Виделина Ст. Куршумова
Стойчева

при участието на секретаря Тодорка Г. Мавродиева като разгледа докладваното от Виделина Ст. Куршумова Стойчева Въззивно гражданско дело № 20235300502514 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на „Биоприм“ ЕООД, с ЕИК: 202860538, със седалище и адрес на управление: ***, ***, представлявано от *** Л. В. М., против Решение № 3084/04.07.2023 г. постановено по гр.д.№ 12444/ 2022 г. по описа на Районен съд - Пловдив, XXIII гр.с., с което се ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните, че „Биоприм“ ЕООД, с ЕИК: 202860538, дължи на Е. В. В., с ЕГН: *****, с адрес: *** на основание чл. 422 ГПК във вр. с чл. 415, ал. 1 ГПК във вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД във вр. с чл. 266, вр. с чл. 258 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата от 2700 лева, представляваща непогасена част от възнаграждение по сключен между страните неформален договор за изработка и сумата от 618 лева, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода 30.08.2019г. – 30.11.2021г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК в съда – 02.12.2021г. до окончателното ѝ изплащане, за които суми е издадена

Заповед № 10345/05.12.2021г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, постановена по ч.гр.д. № 19197/2021г. по описа на Районен съд – Пловдив, V гр. състав. Осъжда „Биоприм“ ЕООД, с ЕИК: 202860538, да заплати на Е. В. В., с ЕГН: *****, сумата от 132, 73 лева, представляваща сторени разноси в рамките на исковото производство и заповедното производство по ч.гр.д. № 19197/2021г. по описа на Районен съд – Пловдив, V гр. състав.

Във въззивната жалба се излагат оплаквания, че решението е неправилно и противоречи на материалния и процесуалния закон. Оспорват се изводите на районния съд за наличието на договорена работа с довода, че не са установени изцяло всички елементи на правната сделка. Възразява се за допуснато от районния съд процесуално нарушение на разпоредбата на чл.164 ГПК. Поддържа се, че в случая е налице неформален договор, поради което следва да се съобрази ограничението за договори на стойност над 5 000 лева. Сочи се, че съдът може да изследва обстоятелствата, при които е сключен договора, характера на преговорите, разменената кореспонденция и как са изпълнявани задълженията по договора след сключването му. Оспорват се и изводите на районния съд, че договореностите са били извършени от лицето В. В. М. като представител на ответника, по отношение на който се възразява, че не обладало никаква представителна власт и с действията си не е могъл да обвърже дружеството. Намира се за безспорен единствено преводът на сумата от 3 600 лева, но без да са събрани доказателства за действителните уговорки между страните и каква е била стойността на договора. Излагат се съображения за недоказаност възникването на облигационно правоотношение на стойност 6 300 лева и за формиране на изводите на районния съд при неспазване ограниченията на процесуалния закон. Искането към въззивния съд е да отмени първоинстанционното решение като неправилно и незаконосъобразно, ведно със законните последици.

Постъпил е отговор на въззивна жалба от Е. В. В., с ЕГН: *****, с адрес: ***, чрез пълномощника адвокат В. Д., с който взема становище за неоснователност и недоказаност на жалбата. Обосновава доводи за основателността на исковата претенция с позоваване на събраните по делото писмени и гласни доказателства чрез разпита на свидетеля С.П.М. като

добросъвестно дадени. Приемат се за правилни изводите на районния съд за възникване на правоотношението по договор за изработка като безспорно установено по делото. Сочи се, че се по делото не е доказано от ответника, че възложената работа /жътва/ не е осъществена съобразно поръчката му, която била правилно възприета от районния съд като надлежно приета от същия без възражения. Намира се за доказан факта на получения авансов превод на сумата от 3600 лева, с която частично е заплатена уговорената цена по изработката. Посочва се като недоказано обстоятелството, че възникналите от процесния договор за изработка парични задължения са изпълнени. Заклучава се за осъществяване на правото по чл.266, ал.1 ЗЗД за получаване на възнаграждения по процесния неформален договор за изработка. Въз основа на изложението се приема за основателна и акцесорната претенция по чл.86, ал.1 ЗЗД. Искането към въззивния съд е да отхвърли въззивната жалба изцяло като неоснователна и недоказана. Претендират се разноските по делото.

Пловдивският окръжен съд, след като провери законосъобразността на обжалваното решение, прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 ГПК и обсъди възраженията, доводите и исканията на страните, прие следното:

Въззивната жалба е подадена в срок, изхожда от легитимирана страна и е насочена срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което се явява процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Производството пред районния съд е образувано по искова молба от Е. В. В., с която са предявени по реда на чл.422 ГПК искове с правна квалификация чл. 266, вр. с чл. 258 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за установяване вземанията на ищеца към ответника „Биоприм“ ЕООД за заплащане на сумата от 2700 лева, представляваща непогасена част от възнаграждение по договор за агротехнически услуги, а именно жътва, както и сумата от 618 лева, представляваща обезщетение за забава за периода 30.08.2019г. – 30.11.2021г., за които суми е издадена Заповед № 10345/05.12.2021г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, постановена по ч.гр.д. № 19197/2021г. по описа на Районен съд – Пловдив, V гр. състав.

Ищецът обосновава исковете си с твърденията, че през месец юли 2019г. е сключил с ответното дружество, чрез представляващия В. М.,

неформален договор за агротехнически услуги, по силата на който ищецът се е задължил да извърши жътва на 600 декара пшеница на ответника на цена 10.50 лева/декар в землището на ***, за сумата от 6 300 лв. Твърди се, че е уговорено плащането на сумата да стане по банков път към края на месец август 2019г. Ищецът твърди, че услугата е извършена в края на месец юли и началото на месец август, като на 15.08.2019г. ответникът е превел на ищеца сумата от 3 600 лв., представляваща авансово плащане. След многократни разговори и обещания от страна на В. М., че ще преведе остатъкът от 2 700 лева, не било извършено плащане на сумата. Претендира се обезщетение за забава.

В срока по чл. 131 ГПК не е постъпил отговор на исковата молба от „Биоприм“ ЕООД. След изтичане на срока за отговор е постъпило становище, с което ответникът е оспорил иска като неоснователен.

С постановеното по делото решение районният съд е приел, че от представените по делото доказателства безспорно се установява възникването между страните на правоотношение по договор за изработка. Приел е, че възложената работа /жътва/е осъществена съобразно поръчката на възложителя и е надлежно приета от същия без възражения. Според районния съд в полза на изпълнителя е възникнало правото по чл. 266, ал. 1 ЗЗД за получаване на възнаграждения по процесния неформален договор за изработка. Районният съд е приел, че ответникът не е доказал изпълнението на задължението си за заплащане на цената по договора. Предвид изложеното е уважил предявеният иск за главница в пълния му предявен размер за сумата от 2700 лева, както и за акцесорната претенция по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на обезщетение за забава за периода 30.08.2019г. – 30.11.2021г. в размер на 618 лева.

По силата на правната норма, уредена в чл. 269 ГПК, въззивният съд се произнася служебно само относно валидността и допустимостта на решението, а относно неговата правилност е ограничен до посочените в жалбата основания, т.е. предметът на решаващата дейност на въззивната инстанция е очертан не с наведените фактически доводи и правни съображения в исковата молба, а с релевираните във въззивната жалба оплаквания.

При извършената служебно проверка за валидност и допустимост на

атакувания съдебен акт съгласно правилото на чл.269 ГПК, въззивният съд констатира, че се касае за валидно и допустимо съдебно решение. На основание чл.269, изр.2 от ГПК следва да бъде проверена правилността на решението, съобразно оплакванията във въззивната жалба, като въззивният съд се произнесе по правния спор между страните.

По отношение на възприетата от районния съд фактическа обстановка следва да се посочи, че въззивният съд е обвързан от онези фактически изводи на районния съд, по отношение на които липсват оплаквания от страните, т.е. настоящата инстанция не може да приеме за установена различна фактическа обстановка без нарочни възражения в този смисъл от страните по делото.

В подадената въззивна жалба ответникът е оспорил изводите на първоинстанционния съд за наличие на облигационна обвързаност на страните по договор за изработка поради неустановяване на неговите елементи.

Според чл. 258 от ЗЗД, с договора за изработка изпълнителят се задължава на свой риск да изработи нещо, съгласно поръчката на другата страна, а последната - да заплати възнаграждение, а според чл. 266, ал.1 от ЗЗД - поръчващият трябва да заплати възнаграждението за приетата работа. Съобразно правната характеристика на същия на неформален, консенсуален, двустранен и възмезден договор, съществуването му, при отсъствие на изготвена писмена форма, подлежи на доказване с всички допустими от ГПК доказателствени средства.

От неоспореното от ответника и прието по делото извлечение от банковата сметка на ищеца в „***“ АД и в „***“ АД за периода месец август 2019г. – месец август 2022г., се установява, че на 15.08.2019г. е постъпило плащане от „Биоприм“ ЕООД на сумата от 3 600 лева с основание „авансово плащ услуга жътва“. От последното се обосновава извод, че „Биоприм“ ЕООД е възложило на Е. В. да извърши жътва, предвид което и му е платило част от възнаграждение за същата в размер на 3 600 лева. Следователно от извлечението от банковата сметка на ищеца и отразеното плащане на 15.08.2019 г. с посоченото в него основание се доказва съществуването на договор между страните, по силата на който ответникът е възложил на ищеца извършването на жътва за ответника.

Предвид посоченото писмено доказателство, от което се доказва съществуването на договор между страните, е допустимо обсъждането на показанията на разпитания свидетел М. за установяване на обстоятелствата, при които е бил сключен договорът, отделни негови уговорки, неговото изпълнение и приемане на изработеното, доколкото се касае за обстоятелства извън посочените в чл. 164, ал. 1, т. 3 ГПК. / в този смисъл Решение № 50100 от 12.01.2024 г. на ВКС по т. д. № 1485/2022 г., I т. о., Решение № 100 от 4.08.2021 г. на ВКС по гр. д. № 2769/2020 г., IV г. о., ГК, Решение № 374 от 4.11.2014 г. на ВКС по гр. д. № 2752/2014 г., IV г. о., ГК/. От показания на св. М. се установяват обстоятелствата, при които е сключен договорът и които непосредствено са били възприети от свидетелят, доколкото лично е присъствал на договарянето между страните. Според свидетеля договарянето се е състояло на нивата на ответника, която свидетелят и ищеца са отишли да огледат, преди 3-4 години юли - август месец, тъй като В. М., който свидетелят лично познава, не е можел да намери комбайн. Свидателят посочва, че всичко е било извършено точно. Знае, че В. е превел някакви пари на Е., както и е присъствал когато Е. се е обаждал на В. за остатъка от парите, които му дължи. Излага показания за извършените в негово присъствие изявления от В. М. че „да, в понеделник ще преведа, в четвъртък ще преведа“. Свидателят сочи, че последно миналата година са отишли и са намерили В. М. на нивата, който обещал, че „няма проблеми, ще преведе в четвъртък, в сряда“. Свидателят удостоверява, че са останали да се дължат 2700 лева, според това, което се е говорило и на което е присъствал. Свидателят сочи, че кара комбайн от около 30-40 години, това му е професията още от бившето ТКЗС. Заявява за изявления на В. М., че ще заплати остатъка от дължимата сума. Съдът намира, че тези свидетелски показания следва да се кредитират като преки и непосредствени, обективни и последователни, същите не се опровергават от останалите доказателства, а кореспондират с данните в извлечението от банковата сметка на ищеца.

Настоящата съдебна инстанция намира, че събраните по делото доказателства, прецени в тяхната съвкупност и взаимовръзка и по вътрешно убеждение съгласно правилото на чл.12 ГПК, водят до единствения обоснован извод за облигационната обвързаност на страните по договора за изработка. По силата на същия ответникът е възложил на ищеца да извърши жътва, за която частичното е заплатил дължимата насрещната престация в

размер на 3 600 лева, съгласно съдържанието на посоченото от ответника основание при извършване на плащане „авансово плащ услуга жътва“. От свидетелските показания се установява точното изпълнение на договора от ищеца и приемането на изпълнението от ответника, които обстоятелства не са спорни. Доказва се, че остатъкът от дължимото възнаграждение е в размер на 2 700 лева, съгласно показания на свидетеля предвид пряко възприетите от него разговори между Е. В. и В. М. за дължимия размер на възнаграждението. Доколкото се установява частичното заплащане на възнаграждението със сумата от 3 600 лева, както и размерът на дължимият остатък от 2 700 лева, се доказва и размерът на договореното възнаграждение от 6 300 лева.

В аспекта на изложеното се налага извод, че ответникът неоснователно оспорва облигационната си обвързаност по договора за изработка с ищеца и задължението си да заплати претендираната сума от 2 700 лева, по отношение на която няма спор, че не е била платена.

Възражението във въззивната жалба, че В. М. не е представлявал ответното дружество и с действията си не е могъл да обвърже дружеството, е несвоевременно въведено с жалбата. В срока по чл.131 ГПК ответникът не е подал отговор на исковата молба, респективно и не е направил горното възражение, поради което същото е преклудирало с изтичане на срока за отговор на исковата молба по [чл. 131, ал. 1 ГПК](#), според разясненията в т.4 от Тълкувателно решение № 1 от 9.12.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2013 г., ОСГТК. Предвид изложеното съдът не следва да се произнася по посоченото възражение като преклудирано.

По изложените съображения и предвид липсата на други оплаквания във въззивната жалба, ПОС намира въззивната жалба за неоснователна, обжалваното решение е правилно, поради което следва да бъде потвърдено.

При този изход от делото, въззивникът следва да заплати на въззиваемата страна разносните по делото в размер на 850 лв., съобразно представения договор за правна защита, в който е отразено заплатено адвокатско възнаграждение, по отношение на което не е направено възражение за прекомерност.

Така мотивиран, Пловдивският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 3084/04.07.2023 г. постановено по гр.д.№ 12444/ 2022 г. по описа на Районен съд - Пловдив, XXIII гр.с.

ОСЪЖДА „Биоприм“ ЕООД, с ЕИК: 202860538, със седалище и адрес на управление: ***, ***, представлявано от *** Л. В. М., **ДА ЗАПЛАТИ** на Е. В. В., с ЕГН: *****, с ЕГН: *****, с адрес: ***, сумата от 850 лева - разноски за въззивната инстанция.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгласно чл.280, ал.3, т.1, предл.второ ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____